

PRINCEZNÁ A ZLODEJKA. ZARYTÉ NEPRIATELKY
NA HONBE ZA SPOLOČNÝM CIEĽOM.

NEBESKÁ
TKÁČKA

KRISTEN CICCARELLI

COO
BOO

Nebeská tkáčka

Iskari 3

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kristen Ciccarelli
Nebeská tkáčka – Iskari 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEBESKÁ
TKÁČKA

SÉRIA ISKARI:

Posledný Namsara

Uväznená kráľovná

Nebeská tkáčka

NEBESKÁ TKÁČKA

KRISTEN CICCARELLI

Z angličtiny preložila
Denisa Ghaniová

COO
BOO

*Venujem Jordanovi Dejongeovi:
nezáleží na tom, aká vzdialenosť nás rozdeľuje;
čerpám odvahu a nádej z vedomia,
že naše korene rastú v tej istej pôde.*

Pred osemnástimi rokmi

Skype bola ešte len dieťa, keď sa prvý raz prizerala, ako odsudzujú zradcu. Videla, ako mu vzali ruky. Tmavá krv rýchlo stekala po kamennom oltári a vojak si nemilosrdne a rázne zotrel jej pozostatky z čepele, ako keď sa búrka preženie zafírovým morom.

Skype si spomína, ako sa odťaté ruky mykali na zemi. Podobali sa rozpučeným zomierajúcim pavúkom ležiacim na chrbte s tenkými bezvládnymi nohami stáčajúcimi sa k telu. Pamätá si, ako si nepriateľ neveriacky premeriaval kýpte. Krv sa mu rinula nadol k lakťom.

Aj teraz počuje, ako kričal.

Stalo sa to však dávno. Dnes večer odsúdia ďalšieho zradcu. Skype čaká v svojej cele. Tentoraz neoberú o ruky nepriateľa, ale ju. A môže to dávať za vinu len sebe.

Buď dobré dievča. Nepútaj na seba pozornosť. Pamätaj si, kam patríš.

Kedysi sa riadila týmito slovami. Tieto lekcie jej vštepovali už od narodenia.

Lenže potom stretla Havrana. Chlapec z tieňov jej z pamäti vymazal všetky lekcie či rady. Vymazal všetko.

Havran.

Tò meno ju štípalo na perách, jazyku a v hrdle ako prehltnutý trň. Ako mohla byť taká naivná?

Skye vám povie ako. Utká vám gobelín, kým jej zostáva čas. Bude to to posledné, čo vytvorí. Lebo keď vyjde mesiac a oni si po ňu prídu, Skye už nikdy nič neutká.

Bez rúk sa nedá tkať.

Prvá kapitola

Eris sa nikdy nestretla so zámkou, ktorú by neotvorila bez kľúča.

Nadvihla petrolejový lampáš a nazrela do kľúčovej diery. Vlasy zlaté ako pšenica si skryla pod ukradnutou prilbou s chocholom. Oceľový okraj jej padal do očí a bránil jej vo výhľade. Eris si musela prilbu niekoľkokrát napraviť, aby videla, čo robí.

Zámková vložka bola stará a zdalo sa, že zámočník zbrúsil všetky hrany, čo sa dali. V ktorúkoľvek inú noc by Eris privítala výzvu komplikovanejšej zámky, ale dnes ďakovala nebesiam. V každej sekunde sa môže spoza rohu vynoriť vojak. A keď sa to stane, Eris musí byť na druhej strane týchto dverí.

Zámka sa s cvaknutím otvorila. Eris nevydýchla, len si zastrčila vlásenku späť do vlasov, postavila sa a ovinula chudé prsty okolo mosadznej guľatej kľučky. Pomaly ňou otočila, aby tá nevydala žiadny zvuk.

Obzrela sa cez plece, chodba zívala prázdnotou. Eris teda zatlačila na dvere a vošla do miestnosti.

Nadvihla lampáš a oranžová žiara zaliala jednoduchý písací stôl z tmavého ošúchaného dreva. Stál na ňom kalamár, kopa bieleho pergamentu a nožík na lámanie voskových pečatí.

Eris za sebou jemne zatvorila dvere. Pohľadom prešla od stola k predmetu zavesenému na stene: gobelín z modrých a purpurových nití. Práve po ten si prišla.

Vedela by ho opísať spamäti. Zobrazoval ženu bez tváre usadenú pri tkáčskych krosnách. V jednej ruke zvierala strieborný nôž zakrivený ako kosáčik mesiaca, v druhej vreteno. A na hlave jej spočívala koruna z hviezd.

Nebeská tkáčka.

Bohyňa duší.

Eris však nepoznala len to vyobrazenie – dôverne známe jej boli aj samotné vlákna, konkrétny odtieň modrej, hrúbka vlny, ba dokonca i to, ako pevne a akým spôsobom bol gobelín utkaný.

V okamihu, keď ho Eris pred dvoma dňami zazrela z chodby, takmer zakopla. Tento gobelín na ňu mnoho rokov hľadel každé ráno z kamenných stien z oboch strán sakrálnych krosien vo Svätyni – chráme zasvätenom Nebeskej tkáčke.

Tak čo robí tu, v paláci dračieho kráľa, na druhej strane mora?

Niekoľko ho musel ukradnúť, pomyslela si.

A tak sa rozhodla ukradnúť ho naspäť.

Ešte jej zostával čas. Jej kapitán – bezcitný muž menom Jemsin – sa práve stretáva s cisárovnou z Hviezdnych ostrovov. Práve preto sem vyslal Eris ukradnúť klenot z truhlice dračieho kráľa. Nie preto, lebo by potreboval peniaze. Nie. Jednoducho sa chcel Eris zbaviť, kým bude na palube svojej lode hostiť cisárovnú a jej prísluhovačov – bolo to v záujme ich oboch. Keby vyšlo najavo, že Jemsin poskytol útočisko kriminálničke, po ktorej cisárovná pátra už dlhých sedem rokov, čakala by kapitána smrť, rovnako tak aj Eris.

No Eris už ukradla kráľov klenot. A zostával jej ešte deň, kým sa má hlásiť u Jemsinovho chránenca. Môže si dovoliť plyvať časom.

A tak ním plytvala.

Eris sa odťahla od zatvorených dverí a odložila petrolejový lampáš na tmavú drevenú dosku stola. Len čo zdvihla pohľad k Nebeskej tkáčke, premohlo ju rovnako ostré prekvapenie ako pred dvomi dňami. Zaplavili ju spomienky na láskavosť, priateľstvo a spolupatričnosť... ktoré vzápätí vystriedala hrôza, žiaľ a zrada.

Prizmúrila oči.

„Nerobím to pre teba,“ povedala bohyni, keď sa načiahla, aby odviazala gobelín zo steny. „Stále ťa považujem za zradkyňu a podvodníčku.“ Rozprávala šeptom, lebo dobre vedela, že počet vojakov sa kvôli bezpečnosti zdvojnásobil – mohli za to zmiznutie kráľovho klenotu spreď dvoch nocí. „Robím to pre tých, ktorých si zradila.“

Eris už neverila na Nebeskú tkáčku, bohyňu duší. No ten, čo utkal tento gobelín, na ňu veril – a jeho viera ho dohnala do hrobu. Eris zložila dielo zo steny, pevne ho zrolovala a starostlivo si ho zastrčila pod pazuchu. Len čo to urobila, vytiahla z vrečka ukradnutej uniformy sivý ostnatý bodliak zo svahu. Dala si pozor, aby sa oň sama nepopŕhlila – jeho trne boli jedovaté –, a položila ho na písací stôl.

Eris dával tento „podpis“ oveľa väčší zmysel než tým, od ktorých kradla. Takýmto spôsobom dokazovala, že skutočne existuje. Možno viedla neviditeľný život, ale stále tu bola. Nažive.

A ten bodliak to dosvedčoval.

S gobelínom pod pazuchou a bodliakom na veliteľkinom stole sa Eris načiahla po vreteno. Nastal čas odísť. Vezme si gobelín a pridá ho k zvyšku lupu. Potom zamieri na loď *Vládkyňa morí* a počká na predvolanie.

No kým stihla vytiahnuť vreteno z vrečka, ticho prerušil hlas, ktorý sa jej ozval za chrbtom.

„Kto Ťa sem pustil?“

Hlas bol hlboký a chrapľavý. Eris z neho zmeravela – pohla len pravou rukou. Prstami zovrela hladkú ošúchanú drevenú časť vretena a pomaly ho vytiahla.

„Položil som ti jednoduchú otázku, vojak.“

Vojak.

Eris zabudla, že dnes večer sa preobliekla za vojaka. So zvýšenou ochranou bolo jednoduchšie pohybovať sa po paláci ako strážca.

Obrátila sa. Vo dverách stál vojak. Nevošiel do miestnosti, očividne ho zaskočilo, že ju v nej vidí, ale na sebe mal rovnakú uniformu ako ona: na hlave narazenú oceľovú prilbu s chocholom a košeliu mu zdobil erb dračieho kráľa. Jediný rozdiel medzi nimi predstavovala šabl'a, ktorá mu visela za opaskom; ona mala na tom istom mieste zavesené utkané vrecko.

Eris nenávidela vojakov.

„Poslali ma, aby som odstránila túto zodratú starú haraburdu,“ zaklamala a bradou kývla ku gobelínu s podobizňou bohyně duší, ktorú držala pod pazuchou. Žmurkla na vojaka a dodala: „Naša veliteľka zrejme nepatrí k pobožným ľuďom.“

Jej žmurknutie dosiahlo požadovaný účinok. Vojak sa uvoľnil. Usmial sa, oprel sa o rám dverí a asi mienil prehodiť čosi o veliteľkinej nábožnosti alebo jej nedostatku, keď pohľadom zavadil o predmet na písacom stole.

Eris sledovala, ako mu z tváre vyprchávajú všetky emócie a potom sa rozžaruje pochopením. Otočila sa, aby videla, na čo hľadá, a potichu zakliala.

Bodliak zo svahu.

„Ty si... ty si Tanečník smrti.“

Nečakal, kým mu to potvrdí. Vytasil zbraň.

Nastal čas ísť.

Eris zovrela vreteno v ruke a prikrčila sa. Len čo sa vojak vtackal do miestnosti, vreteno pritisla okrajom k mozaikovej podlahe a nakreslila rovnú čiaru.

Čiara sa nastrieborno rozžiarila a zdvihla sa z nej hmla.

Strážca sa k nej ponáhlal, volal o pomoc a upozorňoval neďalekých vojakov na prítomnosť votrelca.

No kým obišiel stôl, Eris vošla do hmly a zmizla.

Nestihol ju chytiť. Vyparila sa.

Keď hmla o niekoľko sekúnd neskôr ustúpila, Eris sa nenachádzala tam, kde mala.

Namiesto toho, aby sa ocitla v Medzisvete v obklopení hviezd a temnoty, stála obohnaná stenami. Pred ňou sa tiahla tmavá chodba, osvetľovali ju len blikotajúce pochodne. Pod nohami mala rovnakú mozaiku, ako bola tá v miestnosti, ktorú práve opustila. A vzduch voňal mätou a limetkou.

Neodišla z paláca.

Eris nahnevane zaškrípala zubami.

Niekedy sa to stávalo. Ak sa sústredila viac na miesto, z ktorého sa snažila ujsť, než na lokalitu, kam sa pokúšala dostať, poplietla vreteno a prechod nevyšiel.

Chcela prekliat ten hlúpy kus dreva, keď do nej niekto zozadu vrazil. Zatackala sa a vreteno jej vypadlo z rúk.

„Dopekla!“ Otočila sa a sledovala, ako sa vreteno kotúľa k páru čiernych kožených číziem s vyleštenými striebornými prackami. Ktosi sa poň zohol, zdvihol ho a vzpriamil sa. Eris nasledovala neznámu osobu pohľadom.

Mladá žena pred ňou bola oblečená ako strážkyňa z paláca. Namiesto kráľovského erbu jej však na košeli žiaril ohnivý kvet. Hlavu jej nepokrývala prilbica s chocholom a za opaskom mala zastrčených päť vrhacích nožov.

„Prepáč, vojačka.“ Hlas mladej ženy znel prísne a bolo jasné, že je zvyknutá vydávať rozkazy. A že ich všetci počúvajú a splňajú. „Nevidela som ťa.“

Eris uprela prenikavý pohľad do ženiných očí; boli chladné a modré ako zařfry. Pri svetle pochodní si všimla dievčinine výrazné líčne kosti a havranie vlasy stiahnuté do vrkoča.

Eris vedela, s kým má tú česť.

Veliteľka.

Mladá žena bola nielen kráľova sesternica – čo znamenalo, že patrila do urodzenej rodiny –, ale okrem toho ovládala i jeho armádu.

V Erisinej mysli sa mihla temná spomienka na inú chladnú veliteľku. Ťalúdok jej stiahlo od strachu. Striasla zo seba tú predstavu a ustúpila. Ostrý úlomok ju však stále pichal v hrudi a pripomínal jej, kým je. Potrebuje odtiaľto zmiznúť.

Ihneď.

Lenže vreteno sa práve nachádzalo vo veliteľkiných rukách.

Mladá žena prešla po Eris rýchlym pohrdavým pohľadom. Zlodejka pod ním stuhla. Mala by sa tešiť, že na nej veliteľka nenašla nič zaujímavé. Eris túžila – nie, potrebovala – byť neviditeľná.

Z nejakého dôvodu ju však ten ľahostajný pohľad nazlostil.

Veliteľka pootvorila pery, akoby chcela niečo poznamenať, no vtom sa chodbou rozľahol výkrik, ktorý odviezol jej pozornosť. Obe sa obzreli.

K prvému hlasu sa pridávali ďalšie. Vojak, ktorého Eris zanechala v miestnosti, upozorňoval celý palác na zlodeja v ich radoch.

Bol to poplach.

Eris čakala, že na veliteľkinej tvári sa objaví náhle poznanie, rovnako ako sa rozjasnil výraz vojaka. Mladá žena však už nehľadela na Eris, iba sa mračila smerom, odkiaľ sa rozliehal poplach.

„Tanečník smrti.“ V očích jej zahorela zloba. „Ak si myslí, že môže okrádať kráľa bez následkov, netuší, s kým má dočinenia.“

Eris vedela, že by mala držať jazyk za zubami. Veliteľka mala koniec koncov stále jej vreteno. Jej jedinú možnosť na únik.

No nemohla si pomôcť.

„Ako viete, že je to muž?“

Veliteľka ju prebodla ľadovým pohľadom, Eris sa zachvela. *Hlupaňa*, pokarhala sa s očami upretými do zažirových studníc. *Väčšiu hlúposť si nemohla utrúsiť.*

Veliteľka si ju chladne premeriavala a poplach v diaľke sa ozýval čoraz hlasnejšie. Z jej tváre bolo jasné, že nutkanie zareagovať na poplach vojakov zvádza boj s... čím? S obozretnosťou? Podozrením?

O sekundu zistí, kde sa skrýva pravda, vytasí zbraň a zatkne ma.

No veliteľka nič z toho neurobila. Namiesto toho jej podala vreteno a naďalej na ňu hľadela. „Toto ti spadlo,“ prehodila.

Eris prehltna a pozrela na elegantne vyrezané vreteno na veliteľkinej mozolnatej dlani.

Je to nejaký trik?

Len čo si ho vzala, veliteľka spustila ruku a otočila sa na päte. „Pod. Pozrime sa, čo vyviedol ten nafúkaný darebák tentoraz...“

Mladá žena sa tak sústredila na poplach, až si nevšimla, že Eris ju nenasleduje.

Keď veliteľka odkráčala, Eris sa prikrčila, aby nakreslila na podlahu striebornú čiaru.

Nafúkaný? zopakovala v duchu pri práci.

Znelo to ako výzva.

Pokrútila hlavou. Tentoraz sa nemohla nechať rozptýliť. Potrebovala sa sústrediť na cieľ svojej cesty.

Len čo dokreslila čiaru, vzduch okolo nej zhustol a zvlhol. Zdvihla sa hmla. No zvuk vzdalujúcich sa krokov znovu pri-

lákal jej pozornosť. Eris stuhla a prizerala sa, ako veliteľka zabáča za roh. Sledovala, ako jej mizne z dohľadu.

Postavila sa. Predtým ako z mysle vyhnala všetky myšlienky na Firgaard, palác a to dievča, povedala si: *Veď ja jej ukážem, aká dokážem byť nafúkaná.*

A potom vošla do Medziszveta.

Druhá kapitola

Odkedy vojaci natrafili na dokorán otvorené dvere do miestnosti, v ktorej sa skrývala kráľova truhlica, a zistili, že zmizol žiarivý červený rubín, Safire nemohla pávať.

Nieкто sa zakrádal po chodbách jej paláca, podarilo sa mu prejsť okolo všetkých strážcov, poradiť si so zatvorenými dverami a ukradnúť presne ten rubín, ktorého sa kráľ Dax mienil zajtra vzdať v prospech bušanov. Chceli ho predať a zisk rozdeliť medzi tých, čo hladovali pre nešťastie, ktoré postihlo ich úrodu – nazývali ho biely mor. Pred rokmi sa po buši rozšíril ako nekontrolovateľný požiar, zničil všetky polia a ukrátil bušanov o hlavný zdroj obživy. Každý rok sa farmári znovu a znovu pokúšali vypestovať dobrú úrodu, ale biely mor vždy zachvátil nové polia a dohŕňal tak obyvateľov buša na pokraj vyhladovania.

Safire vedela, že situácia sa zhoršuje, ale až kým sa kráľovná Roa nevrátila z poslednej návštevy domova, netušila, ako zle na tom bušania v skutočnosti sú. Roinho otca hlad pripútal na lôžko. Bez vedomia rodiny nejaký čas vôbec nejedol, aby zabezpečil dosť jedla pre potrebnjších. No v ohrození nebol len Roin otec – aj jej najlepšia priateľka Lirabel trpela v dôsledku tehotenstva chronickou podvýživou. Lekár Rou upo-

zornil, že ak sa bušanom v dohľadnom čase nepodarí získať prístup k väčšiemu množstvu jedla, Lirabel o dieťa príde.

Keď sa Roa vrátila do Firgaardu, dokonca aj Safire si na nej všimla zmenu. Vyzerala vyčerpane a krehko. Pri raňajkách, obedoch aj večeriach na ňu Dax vrhal pohľady plné obáv, vždy keď odmietla jesť. Ako by aj mohla, keď jej milovaným hrozí, že zomrú hladom?

Potrebovali trvalé riešenie, a to hneď.

Dax plánoval predať rubín z kráľovskej truhlice – klenot, ktorý kedysi patril prastarej mame – a použiť zisk na kúpu mäsa, zeleniny a obilia, a všetko by to poslali do buša spolu so zavedeným týždenným prídelom z Firgaardu.

Skutočnosť, že niekto bez rozmyšľania klenot ukradol, bola neúnosná. Neospravedlniteľná.

Vždy keď na to Safire pomyslela, roztriasla sa od hnevu.

Páchateľ po sebe zanechal iba jednu stopu: škaredý sivý bodliak. Safire nikdy nič podobné nevidela, celú stonku mal posiatu trnmi, niektoré boli dlhé ako jej malíčok a spolovice také hrubé. Ukázala ho kráľovskému lekárovi.

Bodliak zo svahu, oznámil jej. Rastie na svahoch Hviezdnych ostrovov. V jedinom trní je dosť jedu na to, aby uspal človeka na niekoľko dní.

Čo však bolo dôležitejšie než oba fakty, bodliak predstavoval „podpis“ kriminálnika. Tento zlodej sa preslávil pod menom Tanečník smrti, lebo dokázal prechádzať cez steny, nikomu sa nedarilo dolapiť ho a neprestajne unikal zaslúženému trestu. Strašil na chodbách (a pri truhliciach) barónov a kráľov už roky.

Nuž, pomyslela si Safire v deň krádeže, mne neunikne.

A tak zdvojnásobila strážu a začala sama hliadkovať v paláci.

Teraz, o dva dni neskôr, sklopila zrak na druhý bodliak zo svahu. Tento ležal na jej vlastnom písacom stole za zamknutými dverami.

Vojaci rozostavení po miestnosti si napäto šepkali a sledovali ju. Veliteľka vzhladla k stene za stolom.

Dnes ráno na nej ešte visel gobelín. Dostala ho ako dar od svojej sesternice Ashe. Teraz sa pred ňou skvela len omietka.

Bodliak na stole jej napovedal, že gobelín ukradol ten istý zlodej.

Ale prečo?

Safire prižmúrila oči. Chápala, že ukradol kráľov rubín. Dal sa predať za väčšiu sumu, než akú väčšina ľudí videla za celý život. No ošúchaný starý gobelín? Pochybovala, že má cenu.

Možno si ma doberá, napadlo Safire.

A potom jej v mysli zrazu zaznel spevavý hlas mladej vojačky.

Ako viete, že je to muž?

Safire skrútilo žalúdok.

Tak sa ponáhľala, že sa pohľadom vôbec nepristavila na dievčininej prilbe s chocholom – keď nad ňou teraz uvažovala, bola jej priveľká a zakrývala jej polovicu tváre.

No ušli jej aj iné detaily.

Vojačka pri sebe nemala žiadnu zbraň a prehovorila na ňu neznámym prízvukom. Safire nikdy nepočula podobný spevavý hlas. Znel takmer... poeticky.

A okrem toho, mladá žena mala pod pazuchou zastrčenú zvinutú látku.

Safire stuhla, keď si zrazu spomenula na ten veľký predmet. Na staré rozstrapkané nite, čo z neho trčali.

Bol to gobelín.

Jej gobelín.

Ten, ktorý jej venovala Asha.

Safire sa zviezla na svoju stoličku. „Tá zlodejská darebáčka.“

Safire strojnásobila počty strážcov. Prestala opúšťať palác a bola na obchôdzkach celé noci. Nasledujúci deň jej však napriek

ostrážitosti zmizla zo zásuvky kráľova pečat'. A deň nato, po návrate do svojich komnát, Safire zistila, že jej chýbajú všetky uniformy. Namiesto nich ju čakali len bodliaki zo svahu.

Hrozilo, že príde o rozum.

Vliteľka teraz vlastnila zbierku sivých bodliakov – zhromažďovala si ich v sklenenom pohári na okennej rímse v spálni. Kedykoľvek sa zádumčivo oddala úvahám, zamkla sa v izbe a celé hodiny prepaľovala cudzokrajné rastliny pohľadom v snahe prísť na riešenie tohto neznesiteľného problému.

„Pochybujem, že to dievča predstavuje hrozbu,“ poznamenala Asha, keď vyťahovala Kozuovi z pazúry zaseknutý kamienok. Prvodrak sa nad ňou týčil ako tieň a Safire ležala v tráve rozohriatej slnkom vedľa nich a civela na modrú oblohu.

Sedeli na mieste, kde niekdajšie lovecké cesty prechádzali do lúk zarastených suchými kroviskami na hranici lesa. Severne stál obrovský okrúhly stan a medzi nimi a stanom sa potulovalo niekoľko drakov. Všetkých cvičili nádejní jazdci; Safire počula, ako mľaskajú jazykmi povely.

Tieto lúky patrili drakom. Asha dúfala, že tu postaví školu – takú, vďaka ktorej by sa zachovali staré príbehy a zároveň sa zlepšili zničené vzťahy medzi drakmi a draksormi.

„Zlodejka, ktorá sa dokáže zakrádať po palácových chodbách bez odhalenia, ti nepripadá ako hrozba?“ začudovala sa Safire. Založenými rukami si podopierala hlavu.

Asha pustila Kozuovu nohu, zamyslela sa nad sesternicinými slovami a potom pokrútila hlavou. „Táto nie.“

Safire sa posadila a prekrížila si nohy. „Prosím, vysvetli mi to.“

Kozu – ohromne veľký čierny drak s jazvou cez jedno oko – štuchol Ashi nosom do boku, akoby jej chcel niečo povedať. Nech už medzi nimi prebehla akákoľvek výmena, pre Safire zostala zahalená rúškom tajomstva.

„Zdá sa mi, že sa... nudí,“ skonštatovala Asha a pohladkala Prvodraka po šupinatom krku. „Akoby ju unavovalo byť najšikovnejšou zo všetkých. Čo ak ťa provokuje, lebo potrebuje výzvu?“

Safire sa zamračila. „Myslíš, že jej nejakú mám dopriať?“

Asha odstúpila od Kozua a sadla si vedľa sesternice do trávy. Čiernymi očami prebodla Safirine modré. „A dokážeš to? Už teraz to vyzereá, že je tri kroky pred tebou.“

Veliteľka sa naježila.

Ashi to neušlo a naklonila sa k nej. „Stačí, ak sa dostaneš o krok pred ňu.“

Safire si oprela lakeť o koleno a päst si pritisla k brade. „A ako to mám podľa teba urobiť?“

V stúpajúcom teple si Asha rozopla mosadzné gombíky na šarlátovočervenom jazdeckom kabáte. Dax ho dal ušiť špeciálne pre ňu, aby každý vedel, že jeho sestra je Namsara. Asha kabát zhodila z pliec, gombíky sa zaleskli na slnku. Safire sa k nim sklonila, prižmúrila oči a zistila, že do každého mosadzného kruhu je vyrytý symbol kvetu so siedmimi korunnými lupienkami v tvare ohňa. Ten kvet sa nazýval namsara – ako Ashin titul.

„Doteraz si sa od nej dozvedela nasledovné,“ pokračovala Asha. Odložila si nový kabát vedľa seba a na prstoch popálenej ruky začala vymenovávať: „Je drzá – v paláci neexistuje miestnosť, do ktorej by sa nevlámala. Kradne cennosti ako rubín či kráľovskú pečať. A berie veci, ktoré majú hodnotu iba pre teba – ako ten gobelín, čo som ti dala, alebo uniformy.“

Asha sa zaklonila a zaborila dlane do červenohnedej zeme pod sebou. „Takže,“ dodala zamyslene a rozhliadla sa po dračích lúkach, „čo je tá najcennejšia vec, ktorú by mohla ukradnúť kráľovej veliteľke, a tým by sa dopustila najväčšej drzosti?“

Obe sa odmlčali, stratené v úvahách.

Safire nevlastnila žiadne vzácnosti – azda len vrhacie nože, ktoré jej venovala Asha. Možno jej žilami prúdila kráľovská krv, ale rozhodne nevyrastala v bavlnke. Veliteľka nerada spomínala na obdobie pred vzburou, keď sa musela držať v ústraní a mala zakázané dotýkať sa sesternice a bratranca. Nesmela pri nich ani stáť. Každý si ju doberal a týral ju, zatiaľ čo palácová stráž poslušne odvracala zrak.

Práve zo seba striasala nepekné spomienky, keď sa lúkou rozľahol zvuk.

Bol to sled tichých nervózných mlásknutí jazykom, ktoré Safire s Ashou veľmi dobre poznali. Zdvihli zrak. Cez trávnatú rovinu, ďaleko od čulého ruchu vládnuceho pri drakoch, sa k nim blížil vysoký chudý chlapec s medenými vlasmi a pehavou pokožkou.

Torwin.

Pár krokov za ním sa zakrádal drak so slonovinovými šupinami a zlomeným rohom. Postupoval obozretne, premeriaval si okolie a vyzeral, že je pripravený vziať nohy na plecia pri akomkoľvek nepatrnom nezvyčajnom pohybe. Safire poznala tohto draka. Volal sa Žiaľ.

Pred pár týždňami, keď Asha s Torwinom zbierali staré príbehy vo Firefalle – v meste západne od prístavu Dar Moor –, na dvore jedného zámožného sídla našli tohto napoly vyhľadovaného tvora so železným náhubkom okolo čelustí. Deti žijúce v dome ho mali ako hračku a týrali ho.

Dôsledkom nesprávneho zaobchádzania bolo, že Žiaľ si k sebe púšťal veľmi málo ľudí. Zdržiaval sa hlboko v Prielome a nikdy sa nepribližoval k mestu. Asha pochybovala, že si niekedy nájde jazdca, lebo ľuďom vôbec nedôveroval. Pár jazdcov sa na ňom preletelo, ale puto, ktoré sa zvyčajne formovalo práve pri prvom lete, sa nikdy nezjavilo.

Torwin podišiel k sesterniciam a potom sa usadil na hlinu vedľa nich. Žiaľ sa zatiaľ priblížil k mohutnému čiernemu

Kozuovi, ktorý sa vyhrieval na slnku. Žiaľove slonovinové šupiny ostro kontrastovali s Prvodrakovými, ktoré pripomínali obsidián.

„Všetko je zbalené,“ vyhlásil Torwin. V rukách držal veľký nôž, do strieborného puzdra boli vyryté zložité hviezdne obrazce. „Ak odídeme na úsvite, mali by sme doraziť pred západom slnka.“

Napriek tomu, že sa nedávno vrátili z Firefallu, Asha s Torwinom odletia zajtra na Hviezdne ostrovy. Dôvodom ich cesty bola čepeľ v Torwinových dlaniach: nôž Nebeskej tkáčky.

Tá zbraň pred niekoľkými týždňami zachránila Roinu sestru a kráľovná teraz trvala na tom, aby sa nôž vrátil, odkiaľ prišiel. Verila, že tento artefakt je príliš nebezpečný na to, aby ho držali vo Firgaarde. Asha s Torwinom teda preskúmali účty posledného človeka, ktorý si nôž kúpil – išlo o jedného z najbohatších barónov v kráľovstve –, a vystopovali miesto nazývané Svätyňa.

„Keby Roa tak nenaliehala, zahodil by som ten nôž na dno mora a mali by sme pokoj,“ sťažoval sa Torwin a vytiahol čepeľ z puzdra, aby odhalil kúsok striebornomodrého ostria. Striaslo ho. Vzhliadol k nebesiam a zažmúril do slnka. „Si si istá, že nechceš ísť s nami, Safire?“

„Ísť s vami? Na súostrovie preslávené príšerami, búrkami a stroskotanými loďami?“ Safire zvrátila nos pri pomyslení na zradné vody Strieborného mora. „Radšej nie. Okrem toho, o pár dní sa k vám pridajú Roa s Daxom.“

Cisárovná z Hviezdných ostrovov – strašidelná žena menom Leandra, o ktorej kolovali zvesti, že je nesmrteľná – chcela venovať novému dračiemu kráľovi a kráľovnej dar. Dúfala, že ním pomôže vyriešiť bezútešnú situáciu v buši. Keďže Asha bola po novom Daxovým Namsarom, pozvala do citadely aj ju, ale sesternica pozvanie odmietla.

Nemám čas ani záujem bratříčkovať sa s cudzími monarchami, vysvetlila Asha Safire, keď prišla pozvánka. *To je Daxova úloha.*

„Nieкто musí byť zodpovedný, zostať tu a uistiť sa, že mesto sa nezrúti,“ vyhlásila Safire.

To boli oficiálne dôvody, prečo mala zostať v hlavnom meste. No pri ich vymenovávaní si spomenula na kriminálničku, ktorá sa zakráda po paláci ako po svojom osobnom ihrisku.

Safire by nikdy nenechala Firgaard napospas Tanečnici smrti.

„Chytila si už tú zlodejku?“ opýtal sa Torwin, akoby jej čítal myšlienky.

Safire vzdychla a zosunula sa späť na trávnu. „Nie.“

Práve preto bola na dračích lúkach. Kráľova veliteľka utekala pred vlastným zlyhaním. Dúfala, že o tomto čase už bude mať Tanečnicu smrti bezpečne pod zámkou. Namiesto toho jej kriminálnička stále unikala.

Niekedy cítila jej... prítomnosť. Uprostred dňa či noci. V paláci alebo na ulici. Zlodejka ju sledovala. Držala sa v tesnom závese. No vždy, keď sa Safire obrátila s nožom v ruke, videla len tiene. Pri vstupe do miestnosti sa niekedy nedokázala zbaviť pocitu, že zlodejka v nej bola sekundu pred ňou. Mala pocit, akoby sa hrali na mačku a myš.

Ibaže veliteľka si nebola istá, kto je tu tá mačka a kto myš.

Potrebovala Tanečnicu smrti chytiť. Chcela vidieť, ako sa bude zlodejka tváriť, keď ju zamkne do cely, kde strávi zvyšok života.

A keď sa jej to podarí, konečne sa v noci opäť vyspí.

„Saf začína veriť klebetám,“ poznamenala Asha.

Torwin na ňu vrhol začudovaný pohľad. „Akým klebetám?“

„Povráva sa, že Tanečnica smrti je nepolapiteľná,“ vysvetlila Asha. „Vraj je spolovice bohyňa, spolovice tieň.“

Safire zatvorila oči, obrátila tvár k teplému slnku a zamyslela sa nad Ashiným nápadom. Byť o krok pred ňou... Potrebovala pascu. Ale na čo by ju mohla nalákať?

„Nuž, ak ju dokáže niekto chytiť...“ ozval sa Torwin.

Vzápätí sa odmlčal. Safire čakala, kým dopovie, ale ticho pretrvávalo. A potom, dokonca i so zatvorenými očami, Safire pocítila chladný tieň na tvári. Voňal ako pižmo a dym.

Otvorila oči.

Týčil sa na ňou drak Žiaľ. Slonovinové šupiny. Zlomený roh. Prebodával ju čiernymi očami.

Safire vždy prekvapilo, koľko smútku sa ukrýva v tých hlbokých očiach.

Zvyčajne by jej prvý inštinkt našepkával siahnuť po noži. No ona vedela, aké je to byť vydaný na milosť surovcom. Tušila, akými hrôzami si tento tvor musel prejsť a ako málo stačí, aby sa Žiaľ vylakal.

Nehybne ležala a snažila sa uvoľniť.

Torwin s Ashou vedľa nej stuhli a zmlkli.

Netušili, že keď Safire nevie spať, vydáva sa na prechádzku po loveckých cestičkách až do Prielomu. Tie ju väčšinou zaviedli sem – na dračie lúky. Nad hlavou jej žiarili milióny hviezd, jazdci boli dávno preč, draky spali niekde v kopcoch. Všetci až na jedného: na Žiaľa.

Keď nebol v okolí nik ďalší, rozprávala drakovi príbehy. Nie staré príbehy. Nie dávne legendy o bohoch a hrdinoch, ktoré vedela rozprávať Asha a ktoré mali draky najradšej. Safire veľa z nich nepoznala. Namiesto toho vravela Žiaľovi o tom, prečo nemôže v noci spať.

Porozprávala mu, aké je to byť dieťa z nelegitímneho zväzku a aké je dospievať, keď sa vás nikto nemôže dotknúť. Povedala mu o vzbure, ktorú pomáhala viesť – o povstaní, ktoré sa skončilo zasadnutím bratranca Daxa na trón. Podelila sa s ním

aj o zážitky z dňa, keď ju ten istý bratranec vymenoval za veliteľku svojej armády.

A po dopovedaní príbehu si zahrali hru – Safire sa snažila dostať čo najbližšie k drakovi, zatiaľ čo sa Žiaľ pokúšal nestrhnúť sa a necúvnuť.

Drak však napokon vždy vzal nohy na plecia, skôr ako sa ho Safire dotkla.

Veliteľka preto čakala, že keď sa teraz pomaly načiahne k dračiemu slonovinovému nosu, Žiaľ sa späť a utečie.

No ani ona sa nezľakla, keď otvorila oči. Nesiahla po noži. Žiaľ to vycítil – Safirine inštinkty aj ich potlačenie. A zachoval sa rovnako.

Drak sa síce chvel od strachu z dotyku, ale nezdupal.

Keď veliteľka spočinula bruškami prstov na teplých šupinách Žiaľovho nosa, naskočila jej husia koža. Cítila, koľko námahy ho stojí, aby sa nepohol. Safire zadržala dych, keď sa draka dotkla celou dlaňou. Onedlho v nej držala Žiaľov nos a cítila jeho teplý dych.

Drahý chlapče, pomyslela si, prečo by ti niekto chcel ublížiť?

A potom, ako keď sa zrazu zmení smer vetra, sa Žiaľ rýchlo odtiahol. Safire stuhla, ale drak len nadvihol hlavu a obrátil ju do vánku. Zacítil alebo začul čosi, čo Safire uniklo. Sadla si a nasledovala jeho pohľad.

Vtom sa jej zmocnil ten istý pocit, ktorý ju strašil na každom kroku v paláci: zvláštne mravčenie, akoby ju niekto sledoval.

Slnečné lúče prenikli cez tmavozelené koruny stromov, les zašuštal vo vetre.

„Čo sa deje?“ zašepkala Asha.

Safire vstala, podišla k cédrom a myslela na Tanečnicu smrti. Práve sa chcela vrhnúť medzi borovice, no zastavil ju čudný tón sesternicinho hlasu.

„Saf...“

Veliteľka sa otočila a zistila, že Torwin s Ashou ju znepokojene sledujú. Iba Žiaľ si stále premeriaval stromy.

„Čo?“

„Čas mimo Firgaardu by ti možno prospel,“ navrhla Asha. „Bola by si preč iba pár týždňov. Tvojim vojakom určite nechýba dobrý výcvik a nedovolia, aby sa Firgaard rozpadol na márne kúsky.“

Safire mala na jazyku, že práve im dvom sa podarilo zorganizovať vzburu, prelomiť mestské hradby a zvrhnúť bývalého kráľa za oveľa kratší čas. No do rozhovoru sa zamiešal Torwin.

„No tak, Saf,“ povzbudil ju a podišiel k nej. „Odkedy ťa Dax povýšil, neoddychla si si.“

Safire neoddychovala oveľa dlhšie. Nemohla si dovoliť od-dychovať.

„Pod' s nami,“ naliehal mládenec, objal ju okolo pliec a venoval jej krivý úsmev. „Dôveruj svojim vojakom aspoň trochu. Dovoľ im, aby chytili Tanečnicu smrti, kým budeme na Hviezdných ostrovoch. Som si istý, že keď sa vrátíme, tá zlo-dejka ťa bude čakať v cele.“

No jasně, pomyslela si Safire ironicky a prstami prešla po rukovätiach všetkých vrhacích nožov. Vedomie, že ich má stále za opaskom, ju trochu upokojilo. V utíšenej mysli jej však zaznela ozvena Ashinej otázky.

Čo je tá najvzácnejšia vec, ktorú by mohla ukradnúť kráľovej veliteľke, a tým by sa dopustila najväčšej drzosti?

Zrazu ju osvietilo. Vedela, čo by mohla byť dokonalá náv-nada na dolapenie Tanečnice smrti.

„Mala by som sa vrátiť,“ poznamenala Safire a v mysli už snovala plán. Torwin si hlasno vzdychol a pustil ju. Veliteľka prešla pohľadom z pehavého mládenca na sesternicu. „Dávajte si na seba pozor, dobre? Žiadne lietanie za zlého počasia.“

Asha prikývla, potom si ju pritiahla do náruče. Safire jej opätovala objatie.

Keď ju sesternica pustila, Safire sa otočila k Žiaľovi.

„A ty poslúchaj,“ prikázala mu.

Drak iba naklonil hlavu, sledoval Safire smutnými tichými očami.

„Veľa šťastia s tou tvojou zlodejkou!“ zavolať za ňou Torwin.

Safire prikývla a zamávala mu. Suché borovicové ihličie jej zapraskalo pod nohami, keď zamierila naspäť loveckou cestou. No ako sa ponáhľala cez Prielom k bránam do Firgaardu, nedokázala zo seba striasť pocit, že ju niekto prenasleduje a drží sa prítom mimo jej dohľadu.

Kedykoľvek sa veliteľka otočila, nevidela nič, len tiene.

Tretia kapitola

Choď do Firgaardu. Ukradni kráľovi klenot. O tri dni neskôr sa hlás u Kora.

Tak zneli príkazy pre Eris. Tú prácu už mala dávno za sebou. A napriek tomu sa ešte neohlásila u Jemsinovho chránenca: piráta menom Kor, ktorý zodpovedal za Eris v čase, keď sa Jemsin stretával s cisárovnou.

Správala sa hlúpo. Veľa riskovala. No po štyroch dňoch hier s veliteľkou nebola Eris ešte pripravená vzdať sa. Po uliciach Firgaardu ju predtým prenasledoval krkavec. Pri pohľade naňho spanikárila, až kým si neuvedomila, že nemá červené oči, ale čierne. Nebol to Jemsinov povolávač, len nudný starý vták.

Jeho prítomnosť však stačila na to, aby sa Eris vyľakala. A strach jej pripomenul, že nastal čas odísť.

Kým odíde, čaká ju však ešte jedna vec. Veliteľka totiž mala pravdu: Eris je naozaj nafúkaná darebáčka. A viac než víťazoslávne unikanie zo Safiríných pazúrov si užívala to, ako veľmi tejto žene lezie na nervy.

Tá zúrivosť sa zjavovala, vždy keď o nej Safire hovorila.

Vždy keď na ňu pomyslela.

A toto vedomie prinášalo Eris nával nerozumného pôžitku.

Zlodejka sa usmiala sama pre seba. Stála za závesmi zakrývajúcimi terasu vo veliteľkinej spálni, skrývala sa. Teraz už poznala Safirinu rutinu. Po paláci sa nedá zakrádať, ak si človek najprv nezapamätá všetky pohyby osoby, ktorá zodpovedá za jeho bezpečnosť. Eris vedela, kedy chodí veliteľka spať. A tak čakala.

No keď sa pohrávala so stonkou bodliaka zo svahu a bruškami prstov prechádzala po trňoch, zaplavili ju pochybnosti. Prečo je stále tu? Po ukradnutí rubína mala zamieriť späť na more. I teraz by mala byť na ceste.

Na Korovej lodi s názvom *Vládkyňa morí* sa mala hlásiť už pred štyrmi dňami. Nemôže si dovoliť zdržať sa ani o deň dlhšie. Ak to urobí, bude pokúšať kapitánovu trpezlivosť.

Zabudni na nôž, ozval sa hlások v jej myslí. *Prejdi cez Medzi-svet a zamier k Vládkyni morí.*

No niečo iné – niečo silnejšie než strach z Jemsina – prikoval Eris k tomuto miestu, ku skrýši za veliteľkiným závesom. Možno to mala na svedomí ľahkovážnosť, ale zlodejka si zaumienila, že neodíde, kým nedostane, po čo prišla.

Kedysi dávno, keď mala po krk kapitánovho zneužívania, sa pokúsila ujsť. Potom sa však poučila z vlastných chýb. Keď utiekla prvý raz, dostala sa až do Firefallu – mesta na južnom pobreží Strieborného mora –, kým ju Jemsinov povolávač ne-našiel a neodtiahol späť na kapitánovu loď *Hyacint*, kde ju čakalo bičovanie a týždeň bez jedla či slnečného svetla.

O útek sa pokúsila ešte dvakrát. Vždy ju chytili. A každý raz ju potrestali prísnejšie než predtým. Svedčili o tom jazvy na jej zápästiach, členkoch a chrbte.

Eris sa napokon vzdala.

Koniec koncov, mohla sa mať oveľa horšie.

Jemsin bol síce netvor, ale nebyť jeho, už by nežila. Ochránil ju pred cisárovnou a urobil to tak znovu. A to už niečo znamenalo.

Dvere zrazu cvakli, ale ktosi ich len poodchýlil.

Eris zadržala dych a zachytila dva hlasy, ktoré prenikali do miestnosti. Jeden patrila veliteľke, druhý nepoznala. Eris vyzrela von oknom na hviezdnatú oblohu nad Firgaardom. Bolo dávno po polnoci.

Koho by si priviedla do izby o takomto čase?

Svojho milého? napadlo Eris. Pri tom pomyslení sa jej prevrátil žalúdok.

No keď sa dvere pootvorili ešte viac a veliteľka vošla dnu, bola sama.

Len čo za sebou zatvorila, uvoľnila sa. Spustila plecيا. V tej chvíli prestala byť veliteľkou a kráľovou hrdou sesternicou.

Zmenila sa na unavenú dievčinu.

Cez čipkovaný okraj závesu sa Eris prizerala, ako Safire rozsvetuje lampáše a pohybuje sa po miestnosti. Najprv sa odzbrojila – odopla si šablú a potom nasledoval opasok, za ktorým mala zastrčené vrhacie nože. Odložila zbrane na stôl pri klenutom okne, vyzula si čizmy a vyzliekla sa. Následne sa odela do svetlomodrej tuniky, ktorá jej siahala takmer po kolená. Predtým ako sa veliteľka uložila do postele, vytiahla si z drdola na temene tenký ozdobný vrhací nôž. Skryla ho pod vankúš a potom zhasla lampáš.

Práve po ten nôž si Eris prišla.

Safire odhrnula prikrývky. Pod chodidlami jej zavrzgalo drevo. A potom v izbe zavládlo ticho.

Eris stála nehybne ako tieň, kým sa jej oči neprispôsobili tme. Vyčkávala na správny okamih. Netrvalo dlho a veliteľkin dych sa zmenil: prehĺbil sa a ustálil.

Len čo sa Eris ubezpečila, že Safire spí, vyšla spoza závesu.

Táto spáľňa bola oveľa jednoduchšia ako kráľove či kráľovnine komnaty, ktorými sa Eris zakrádala, len aby utišila svoju zvedavosť. Safire bola treťou v poradí na kráľovský trón – po sú-

časnom kráľovi a jeho sestre. Eris preto očakávala veľkolepý nábytok a luxusný hodváb. No veliteľkina izba bola malá a jej posteľ ešte menšia – nezmestil by sa do nej ani druhý človek.

Eris postupovala zahalená tieňmi na druhú stranu izby, ktorú zaplavoval striebromodrý mesačný svit. Našľapovala ticho ako myš a podišla až k posteli. Mala sa ihneď načiahnuť po noži pod vankúšom. Malo to byť rýchle a jednoduché. Vybavené za sekundu. No keď sklopila zrak na spiacu Safire, Eris... zaváhala.

Veliteľka vyzerala v spánku úplne inak ako cez deň. Vlasy čierne ako atrament sa jej rozlievali po vankúši. Pleť mala oveľa svetlejšiu než jej sesternica a bratranec a bruškami prstov sa nežne opierala o líce. Vôbec nepripomínala hrôzostrašnú vojačku, ktorá štekala, vrčala a rozkazovala kráľovej armáde. Vyzerala... mlado. Primlado. Ako mladý stromček, ktorý sa ešte nezakorenil.

Eris si ju zvedavo premeriavala, pohľadom sa vpíjala sa do jej črt.

Až keď sa dievča zahniezdilo, zlodejka si spomenula, prečo sem vlastne prišla. Položila bodliak na nočný stolík a potom – nežne, pomaly – siahla pod vankúš.

Špičkami prstov takmer okamžite nahmatala chladnú oceľ veliteľkinho obľúbeného vrhacieho noža. Eris vedela, že ho má Safire radšej než ostatné, lebo posledné týždne ju všade prenasledovala ako tieň.

A keď človek niekoho sleduje tak zblízka ako Eris sledovala Safire, niektoré veci mu jednoducho neujdú.

Eris opatrne vytiahla nôž spod vankúša. Niekoľko sekúnd sa ani nepohla, prechádzala prstami po ozdobnej rukoväti a letmo sa usmievala.

V momente, keď sa obrátila na odchod, čosi sa jej sťahlo okolo členka.

Eris sklopila zrak. Chvíľu jej trvalo, kým si uvedomila, čo to je.

Slučka zaviazaná na pohyblivý uzol zo skrútených hodvábných prikrývok, ktoré sa vinuli spod postele.

Zlodejka šokovane stuhla. Bol tu ten uzol celý čas? Aj predtým ako Safire vošla do miestnosti?

Očakávala veliteľka, že sa tu dnes objaví?

„Kto si?“ ozval sa hlas spoza Eris. Na šiji začítla studený hrot noža, ktorý sa jej zarýval do kože.

Eris neušlo ani potiahnutie za hodvábné lano a vedela, že druhý koniec pevne zviaza Safire.

Bola to pasca. Pasca na ňu.

Zlodejka pocítila prúd protichodných emócií. Keby sa už dávno nemala hlásiť u Jemsina, lichotilo by jej to.

Ale mala sa. A hoci krkavec, ktorý ju dnes prenasledoval uličkami Firgaardu, možno nebol Jemsinov povolávač, nepotrvá dlho, kým sa objaví ten skutočný.

Zachvátila ju panika. Potrebovala sa odtiaľto dostať.

„Kto som?“ opýtala sa bez toho, aby sa otočila. Zdvihla ruky, aby dala najavo, že nemieni nikomu ublížiť... a pritom sa snažila odhadnúť, ako ďaleko stojí Safire. „Som len bezvýznamná zlodejka.“

„Ako si sa dostala dnu?“ zašepkala Safire hrozivo.

Keby siahla po vretene, vyprovokoval by Safire ten pohyb? uvažovala Eris v duchu. Prehltla, vrhla pohľad na druhý koniec mesačným svetom zaliatej miestnosti a snažila sa vymyslieť spôsob, ako sa od veliteľky vzdialiť natoľko, aby mohla otvoriť priechod do Medzisveta.

Rozhodla sa hrať o čas.

„Ako som sa dostala do paláca? Alebo do tvojej spálne?“ Eris položila druhú otázku mierne zachrípnutým hlasom, aby Safire napajedila.

Zovretie na jej členku zosilnelo a hrot noža sa jej vnoril do krku. Cítila, ako jej po koži steká teplá vlhká krv. Eris si zahryzla do pery, aby nezastonala od bolesti.

„Do oboch,“ zavrčala Safire. Zjavne mala po krk Erisiných hier, z hlasu jej zaznievala autorita. „Pusť ten nôž. Pomaly sa otoč a odpovedz mi na otázky.“

Zlodejka si bezmyšlienkovito hrýzla do pery. Veliteľka nezazrela jej tvár, odkedy na seba natrafili na chodbe tesne po tom, ako Eris ukradla z jej kancelárie gobelín. Spomenula si na Safirin ľahostajný modrý pohľad a obrnila sa. Pustila nôž, ktorý hlučne dopadol na dlažbu pri jej nohách, a potom sa pomaly otočila.

Safire pred ňou stála len v tunike. Eris prešla pohľadom po veliteľkinom tele, čierne vlasy jej splývali na chudé plecia. V jednej ruke zvierala nôž, ktorým teraz mierila na Erisino hrdlo. V druhej stískala koniec provizórneho lana.

Keď jej Eris pozrela do očí, prekvapilo ju, že v nich zbadala záblesk obdivu – skrýval sa síce pod vrstvami odporu a zhnušenia, ale bol tam.

A kvôli tomu záblesku mala zlodejka sto chutí urobiť niečo nečakané.

Niečo ľahkovážne.

„Odpovedz mi na otázku,“ zopakovala Safire a prižmúrila oči. „Ako si sa dostala dnu?“

Eris sa usmiala pri pomyslení na všetky klebety, ktoré o sebe počula. Naklonila sa k Safire a stíšila hlas do šepotu, akoby sa s ňou chcela podeliť o tajomstvo: „Vari nevieš, že Tanečnica smrti dokáže prechádzať cez steny?“

Veliteľka opatrne pristúpila k Eris ako predátor ku koristi. „Nazdávaš sa, že si múdra, čo?“ precedila cez zaťaté zuby a neuhla pohľadom. „Myslíš si, že na mňa robíš dojem?“

Eris zmizol úsmev z tváre.